

Ries dagbog

Efterår 2017:

Vibo Valentia til Palermo, via de Lipardiske Øer

Målet med efterårsrejserne er De Lipariske Øer. Her på vej mod Stromboli

Torsdag den 31. august

Inden vi kom af sted på vores 'tilbage til Vibo tur' gjorde vi en ubehagelig (dyr) erfaring: Havde i april købt returbillet fra Italien til København (ticket.dk / Swiss) til seks uger hjemme i juli-august. Valgte som den opmærksomme læser imidlertid vil vide, at tage hjem ti dage tidligere end planlagt. Da vi nu tjekkede, hvor meget bagage vi kunne medbringe (havde jo bl.a. et nyt storsejl, der skulle med) opdagede vi, at vores returbillet ikke eksisterede mere. Eksisterede? En telefonopringning til Swiss afslørede at "da vi ikke havde brugt udrejsen blev tilbagerejsen automatisk annulleret". Det forekom os temmelig urimeligt, men må (efter mail til ticket.dk) konstatere at i "det med småt", som man skal finde via et særligt link (og automatisk godkender uden at læse flere sider igennem) står der faktisk: § 7.0.4: Hvis du ikke benytter udrejsen (såkaldt "no-show"), bliver hjemrejsen automatisk afbestilt af flyselskabet. Flyselskaberne foretager i disse tilfælde ingen tilbagebetaling.

Surt! men vi var da glade for at vi opdagede det, inden vi stod i Kastrup torsdag morgen med alle talenterne og ingen billetter! For fremtiden køber vi kun enkeltbilletter. Den erstatningsbillet vi købte i stedet var med to skift.

Heldigvis skulle vi 'kun' indskrive bagagen to gange, så selv om det var en meget lang rejse-dag, gik det i god ro og orden. Lidt nervøse var vi dog for vores nye sejl, det måtte helst ikke

blive væk; så glade var vi, da vi så det på transportbåndet i lufthavnen i Lamezia Terme. Vi havde flottet os og bestilt en taxa fra lufthavnen, og det var vi glade for. Klokken var halv tolv da vi var fremme ved Troldand i Vibo Valentia.

Alt så fint og fornuftigt ud, indtil vi skulle skulle tænde lyset: Batterierne var flade, HELT flade! Var de gået? Var opladeren gået? Hvad med solcellerne? Hvad havde brugt strømmen? Hvordan var det hovedafbryderne stod (UPS)? Var der strøm til maskinen?... Vi prøvede at tage det roligt, men var ret rystede. Lidt efter lidt fandt vi ud af, at der var strøm til maskinen, Vi fik strøm i land, og fandt ud af at laderen godt kunne lades op, men det gik meget langsomt! Nu trængte vi til øl, og fandt det nærmeste pizzeria, dér fik vi os en velfortjent øl. Der var ikke andet vi kunne gøre end at gå på køjen og se på situationen i morgen.

Fredag den 1. september

Selv om vi var gået i seng med batteriproblemet, sov vi rigtig godt! Det kunne heldigvis konstateres, at der stadig blev ladet på batterierne, men stadig langsomt. Næste skridt var at sætte maskinen i gang, så vores kraftige 100 amp Balmar generator kunne få lov at arbejde. Der var ingen som helst mad om bord, så allerførst måtte vi lige have noget brød og ost. Vi gik op til det nærmeste charcuteri og fik ordnet de indkøb. Efter denne lidt sene morgenmad, fik maskinen lov til at køre, og det gjorde den i flere timer. Der var heldigvis ingen, der brokkede sig, man forstod vores problem (hvor det gradvist gik op for os, at det alene kunne være vores egen fejl) og var i øvrigt medlevende. Så skulle det nye sejl på, heldigvis var der ikke meget vind og den der var, kom langskibs fra stævnen. Så langt så godt. Storsejlet blev sat på og vi måtte konstatere at alle sejlpindene skulle kortes af. Det var i og for sig også planen, da vi havde bestilt det til at have en anelse mindre kappe end det foregående, så det ikke rammer agterstagene når vi går over stag. Sejlpindene blev forkortet og vi fik sat rebe-linerne i, men fik det desværre ikke hejst sejlet helt op igen efter dette, da vinden tog til. Undervejs holdt vi hele tiden øje med opladeren og batteristanden og kunne se at det langsomt gik fremad! Det var

dejligt. Vores værste frygt var jo at batterierne var blevet smadret og vi skulle ud og handle batterier igen. Men det lader til at vi slap med skrækken, måske fordi vi har ofret dyre AGN batterier.

Mens vi har været hjemme er der bygget nye toiletter her på 'Pontile Carmelo'. Dem fik vi prøvet efter en dag med arbejde i solen og en siesta i varmen. Det var SÅ godt.

Lørdag den 2. september

Cyklerne blev fundet frem og vi kørte op til supermarkedet og gjorde nogle alvorlige indkøb. Så kom gummibåden op af kistebænken, blev pustet op og vasket. Mens den tørrede hoppede Sten i vandet og fjernede begroning fra rorene og vandlinien. Posen vi havde sat om skruen for at forhindre begroning, sad stadig fast, men ikke om skruen, den hang frit i havet svævende, så skruen skulle også have en tur med skraberen.

Klokken to havde vi nået det hele, og så blev der dømt siesta. På taget over baren er der mulighed for at sidde i skygge og der luftede det, så det var det til at være i denne varme. Vejrudsigterne de sidste par dage har meldt blæsevejr i morgen søndag, og da vi skal handle på mandag, ser det ud til at vi sejler på tirsdag. Der var købt ind til Vitello Tornata. Det blev serveret med tomatsalat og en let rødvin. Så er vi i Italien!

Lørdag den 3. september

Det er utroligt med vejrmeldingerne! Det blæsevejr de har truet med i flere dage kom over os, næsten på klokkeslæt. Da vi ligger i korte fortøjninger får vi nogle ordentlige ryk indimellem når vandet bevæger sig i havnen pga de store søer uden for (englænderne kalder det 'surge'), og de var svære at sove fra. Sov nu alligevel godt nok, for at en af marinerne havde sat en ekstra, meget stor, fender på, så vi ikke nåede at blive vækket inden vi baldrede ind i broen. Jo, de kigger godt efter bådene her. Det var egentlig ikke vejr til ret meget andet end at moleræse og snakke med de, der talte et for os forståeligt sprog her i marinaen. Det blev til to både med østrigere. De på den ene båd fortalte os, at der faktisk var åbent i forretningerne her til morgen (søndag), så vi fik handlet lidt brød til morgen-

mad. Aflagde også et besøg i nabo-marinaen og fik os en kop kaffe og en croissant. Kom om eftermiddagen i snak med den italienske kaptajn på en af de superyachts der ligger her. Vi pumpe ham for oplysninger ankerpladser ved de Lipariske øer. Han anbefalede også varmt en restaurant her i byen ('Maria Rosa', meget passende når jeg nu skal lave mad). Der spiste vi til aften; et meget dejligt sted, med meget god mad. Sten påstod at det var de bedst krydrede (de kan godt lide chillipasta ['nduja] her i Calabrien) små hjertemuslinger han nogensinde havde smagt.

Søndag den 4. september

Sov meget bedre i nat, vinden lagde sig i løbet af natten, så vi holdt op med at hugge i fortøjningerne. Formiddagen gik med at købe ind til dagene ude på øerne og fylde vand på. Cyklerne blev pakket ned, så nu skal vi bare have solsejlet og skyggeteltet ned i aften, når det er blevet mørkt. Vi havde været lidt i tvivl om vi havde forkortet sejlspindene nok, så vi tjekkede det lige igen, og så fandt vi ud af at vi ikke kunne få sejlspindene til at sidde fast inde i lommen. Der manglede simpelthen burrebændel inde i lommen. Fabrikationsfejl? øv øv!

Vi var i løbende kontakt med Snowbird of Norway som også var på vej østpå

Onsdag den 6. september

Vi havde 24 sømil foran os, så vi sejlede allerede ud af Vibo Valentia klokke halv ni. Der var ikke meget vind og den der var, kom fra vest lige i mod. Da vi var godt på vej ringede Sten til North Sails og klagede sin nød over den manglende burrebændel i sejlspinde-lommen og spurgte lidt ironisk om der var tale om produktudvikling? De var meget brødbetyngede og

tydeligt lettede, da der efter en times blev tid ringet tilbage, og der fik vi forklaret, at der faktisk er sket en hel del produktudvikling siden vores gamle sejl blev lavet: Der er nu en dobbeltflomme: en til sejlpinden og en til at stikke bændlet ind, der holder sejlpinden på plads i en separat lomme med burrebændel. Hurra problemet løst! Men så ville vores log ikke køre! Sten havde den inde for at rense den, men lige meget hjalp det, den ville ikke vise meget mere end to knob, så der måtte være en del begroning uden om sensoren. Det måtte ordnes på Stromboli. Vi havde reserveret en fast bøje på øen. Havde læst at Stromboli er et udpræget godt-vejrsted og havde ikke lyst til at slås med anker på en lidt utryk ankerplads. Faktisk er der kun et enkelt mindre område med 12-14 meter vand, hvor der kan ankres, alle andre steder falder havbunden med 45° hvilket betyder at bare 20 meter fra land er der 20 meter dybt og 100 meter under er der 100 meter dybt. Var fremme ved fem-tiden og fik professionel hjælp ved bøjen som vi syntes var lige tæt nok på land (jf. ovenstående) efter vores smag, men det gik fint.

Vi har i et par dage været i kontakt med 'gamle' venner fra Messolonghi: Johanna og Asbjørn på katameranen s/y Snowbird of Norway, og vi har aftalt at mødes på Stromboli. De er kommet fra Sydsicilien og nord på gennem Mesinastrædet. De var der, og vi aftalte at mødes til aftenmad i byen. Stromboli er en vulkan, der lever et stille liv; til stadighed bliver der lukket lidt af ud af trykket fra jordens indre, så der står hele tiden en lille sky over øen, ret flot.

Tirsdag var vi inviteret til frokost på Snowbird, menuen stod på hjemmefanget og -røget laks og kæmpekrapper importeret direkte fra Alta! Ja, Asbjørn havde været hjemme og fiske. Det var rigtig dejligt, at være sammen med dem igen. Efter frokost sejlede vi tilbage og svømmede i det nu meget varme vand.

Fik skrubbet båden omkring loggen, så nu må vi se om det fungerer. Sidst på eftermiddagen onsdag sejlede vi jollerne ind til den sorte strand. Strandens sand er dannet af nedbrudte vulkanske bjergarter (basalt og obsidian) og er derfor helt sort, og det bliver ulideligt varmt at gå på det. Fra stranden gik vi op til byen og fandt ud af, at vi var midt i et trekking område.

Egentlig havde vi nok tænkt os, at vi skulle en tur op på vulkanen. Det skal ske med en guide og det foregik fra klokken ti om formiddagen, midt i dagens hede og så et par timer frem; - eller fra klokken fem, hvilket vi heller ikke var vilde med, for så ville det meste af turen foregå i nattens mulm og mørke,- så vi afstod fra den oplevelse, men nød udsynet til den vulkanen og de fiskebåde, der blev trukket op på den sorte strand om natten.

Ved Strombolis fod ligger den hvide by ved den sorte strand

Torsdag den 7. september

Slap bøjen ved Stromboli lidt i ni efter at have blødt €100 for brug af bøjen i to nætter. Der var ingen vind så det gik for maskine mod Panarea. Loggen ville stadig ikke køre ordentligt! Sten fik den lyse ide, at den nok var blevet nulstillet fordi batterierne havde været helt afladede (faktisk havde vi allerede bemærket at andre dele af systemet skulle redigeres), og han justerede den ind igen. Nu viser den det den skal! Også her på Panarea havde vi reserveret en bøje. Det viste sig, at det skulle vi blive meget glade for.

Klokken halv tolv var vi fremme, efter at have sejlet 13 sømil. Vi fik anvist bøje, marineroerne var søde rare og hjælpsomme og da vi senere kom tilbage efter en tur på land, var vi fortøjret med en bøje i hver ende, så risikoen for at baldre ind i nogen var minimal. Men her var nu en del gyng-gang. Her på Panarea kunne vi fortøjre gummibådene ved en mole. Vi havde aftalt at mødes med Johanne og Asbjørn, for at tage øen lidt nærmere i øjesyn. Sten sagde det ligner en temapark, hvor de rige har alt hvad de har brug for og i deres luksussommerhuse (rene villaer) kan realisere drømmen om det sorgfri

liv som fisker på Panarea. Vi så kun nye, pæne, velholdte huse, tøjforretninger og boligindretningsforretninger. Alt sammen med ret heftige priser.

Tilbage ved molen, fik vi os en øl og spurgte den unge mand der serverede (sommerferiejob) om der slet ikke var ældre bygninger på øen. Han pegede i den modsatte retning en vi havde været i, så det blev så morgendagens projekt. Onsdag gik turen så sydpå og vi så da et område hvor de stadig færre fastboende holder til. Der skulle angiveligt være en resterne af en landsby fra bronzealdereren (12-14.000 fvt. og den mykenske periode, hvor bl.a Odysseus besejlede dette område) længere sydpå, og da vi så skilte, traf vi en heroisk beslutning, købte vi noget vand og satte kursen mod ruinerne. Det var faktisk en fin tur derud, og landsbyen ligger utrolig flot på en klippe godt beskyttet til alle sider. Da vi kom tilbage til molen var vi klar til frokost og øl. Derefter siesta på båden. Da vi kom ud på båden, så det ud til at vi ville få en meget urolig nat, der var ikke meget læ her og vi rullede en del.

Bronzealderlandsbyen ligger utrolig flot på en klippe godt beskyttet til alle sider.

Lørdag den 9. september

Det var en meget urolig nat med lyn, torden og regn; på et tidspunkt opgav vi at ligge i køjen og satte os ind og læste. Der var ingen grund til at blive her i denne gyng-gang, så da vi havde fået øjne så vi at Snowbird var stukket af og ikke længe efter, ved nitiden fulgte vi trop. Vejrudsigterne har længe lovet, at der kommer noget mægvejr her søndag-mandag, så vi ville med til Lipari, hvor øernes (angiveligt) eneste sikre havn findes. Også her gjorde vi os den umage at reservere en plads, da vi meget gerne

vil ligge trygt og godt, det er det bedste for vores blodtryk og humør. Vinden stod i S-SW 8-10 m/s med stød på op til 12 m/s, så vi fik prøvet vores nye sejl, med sejlpinde! Vi tog et reb, rullede lidt ind på genuaen og det gik fint sydpå på en bidevind. Da vi var fremme startede vi maskinen i god tid. Nedtur: motoren ikke ville trække vand igennem, vi har prøvet det mange gange før, den ville ikke! øv, øv og tre gange øv. Som sædvanligt prøvede Sten at 'spæde' pumpen, men heller ikke det hjalp. Da vi var så tæt på marinaen kaldte vi på VHF'en og fortalte om vores problem, og at vi godt kunne bruge maskinen kortvarigt, hvis det skulle blive nødvendigt. De forklarede os stille og roligt at vi skulle bare gøre hvad de sagde. Det gjorde vi så. Sejlede for sejl så tæt på havnehullet vi kunne, og så bugserede den lille gummibåd os stille og roligt på plads. Alle var søde, rare, hjælpsomme og venlige, så vi var på plads i Marina Pignatari på Lipari klokken tolv. Efter at have sejlet 13 sømil.

Teorien med motoren er at impelleren er gået. Den kan vi godt skifte selv, men maskinen er faktisk allerede 100 timer over det foreskrevne 2.000 timers eftersyn, så det kan vi lige så godt få foretaget her. Vi fik marinaens kontor til at kontakte en mekaniker. Enzo kom og så på motoren og sagde, at han ville komme tilbage mandag klokken halv ni for at ordne den. Vi havde inviteret Johanne og Asbjørn til middag. Og vi havde en forfærdelig hyggelig aften med tomatsalat, spaghetti og græske vine. De ligger for anker uden for havnen. Noget udsat synes vi, hvis vinden skulle gå i syd og det er der faktisk en mulighed for.

Det arkæologiske museum i Lipari har en enorm samling

Søndag den 10. september

Det var en dejlig stille nat, vi sov rigtig godt. Sammen med Johanne og Asbjørn tog vi en tur op på det arkæologiske museum. Det havde vi fået anbefalet. Og det er bestemt også et besøg værd! Det har en enorm samling. Og det er der alt sammen: på hylder og i montre, med beskrivelser – også på engelsk (de fleste steder). Ikke på den moderne pædagogiske måde med illustrationer og displays. Man kunne bruge dage her, og så ville man også vide alt hvad der er værd at vide om oldtiden. Vi spiste frokost inden vi tog tilbage til bådene. Og det blev en varm dag, hvor vi holdt lidt kontor og læste i vores bøger. Sidst på dagen gik vi en tur ud til et udsigtspunkt hvor vi kunne overskue ankerpladsen, hvor Snowbird ligger; det så lidt dramatisk ud, men de var ved godt mod. Vi kommunikerer med dem via Messenger og VHF. Da vi kom tilbage til Troldand tog vi solsejl og skyggenettet ned, det larmer og er i vejen når det blæser. Mens vi ventede på vinden, gik vi op på den nærmeste restaurant og fik os en rigtig dejlig middag. Vi var lige kommet tilbage da det begyndte at regne og ganske som forudsagt, begyndte det at blæse lidt før midnat.

Samlingen er rigtig stor... og der er også andet end krukker!

Mandag den 11. september

Sten var oppe et par gange i løbet af natten, og han så også folk på andre både, mens han var oppe. Vi var oppe i god tid og var klar til at tage i mod mekanikeren klokken halv ni! Mekanikeren var blevet forsinket af en akut opgave på Vulcano, en båd var blæst ind på kysten; jo det havde blæst som forudsagt i nat. Men Enzo kom kl ca 11.30. Da han fik impelleren ud, så den ganske pæn ud, men da han

begyndte at pille ved den, viste det sig at han kunne dreje ringen med flapperne uden at den inderste ring fulgte med!... gad vide om det er det der har været årsagen til at motoren i flere sæsoner ikke har ville trække kølevand igennem? Det bliver spændende at se.

Lipari, i Marina Pignataro er der også en del fiskeri

Tirsdag den 12. september

Overliggerdag, Det blæser stadig meget; vi ligger nogenlunde, men det giver indimellem nogle ryk i fortøjningerne, så vi får helt ondt i maven. Asbjørn og Johanne har ikke lyst til at forlade båden på ankerpladsen, efter de så en sejler, der måtte forsøge seks gange inden det lykkedes ham at få ankeret til at bide.

Gik ind til byen, som er en rigtig by, ikke et rent turistområde, som det vi har set på de to tidligere øer. Da vi kom tilbage faldt vi i snak med vores naboer. Sten havde godt nok mødt ham i nat (angiveligt i nøgen udgave men det var jo mørkt), da de var ude og tjekke fortøjninger begge to: et italiensk par (Mauro og Betty), som levede af at sejle chartersejls i sæsonen. Vi blev inviteret over og havde en meget hyggelig eftermiddag. Mauro havde arbejdet på Northshore i den periode, hvor der var gang i værftet og kendte så selvfølgelig en Southerly. De sejlede i en stor båd med fire kahytter, hver med bad. De kunne have seks personer med. Sæsonen var ved at være slut for dem nu, så nu var det mest afslapningssejls for dem. Meget søde mennesker

Onsdag den 13. september

Afgang Lipari klokken ni. Der var under fire sømil til Vulcano, og vi var fremme før klokken ti. Jeg havde lidt svært ved at forstå marineroen,

der skulle hjælpe os med at lægge til ved flydebroen. Men det gik op for mig, at vi skulle ligge svinebundet i fortøjningerne. Først på med de to udlagte hækfortøjninger, så fuld damp på maskinen, så stramme helt op i forfortøjningerne, av av! Det tydede ikke godt for natten.

På vej til Vulkano, en keglevulkan

Snowbird var også sejlet herover, de lå for anker, men sagde også, at der var uroligt på ankerpladsen. Hverken Johanne, Asbjørn eller os, havde en ubændig lyst til at vælte os rundt i mudder med svovl, så vi aflyste badet og delte herefter fire afskedsbajere. Vores veje skilles i morgen tidlig.

Svovl-mudderbad på Vulkano

Torsdag den 14. september

Som frygtet: en nat med masser af hug i de stramme fortøjninger, så da vi alligevel ikke kunne sove stod vi op og var ude af havnen kvart i seks. Asbjørn og Johanne havde sat kurs mod Sardinien og havde set i øjnene, at for dem blev det til to lange døgn for maskine, for os

bare ni-ti timer.

Det var så de Lipariske øer. Samlende må vi sige, at havet heromkring har været meget uroligt, og de øer vi har besøgt har haft karakter af at være temaparker: Trekkernes park er Stromboli, med mulighed for at bestige vulkanen, der stille og roligt ulmer. Forretningerne tilbyder udstyr til denne udfordring og man har også mulighed for at leje vandrestøvler, sokker hue, pandelampe og hvad der i øvrigt hører til faget. Panarei er temaparken med den diskrete tilbagetrukne idyl for de rige. Husene er diskrete nypudsede hvide og alt er rigtig pænt og det gøres tydelig klart at på den anden side af hegnet er det privat.. ...Lipari er temaparken hvor øernes administration har til huse, og hvor der tilsyneladende stadig er en by med almindelige mennesker, der kan fungere udenfor turistsæsonen. Og så er der selvfølgelig også en helsepark:

Vulkano, hvor øens naturlige svovl- og mudderbade tilsyneladende er grundlaget for en hel helseindustri. Her tilbydes yogakurser, massage og meget andet.

Cefalu på Sicilien nåede vi allerede klokken kvart i tre, og da marineroen anviste os en plads ved en flydebro var jeg lige ved at tude, jeg kunne ikke klare flere nætter med huggende fortøjninger. Men, det var pladsen. Det var nu ikke så galt, vi satte fortøjningerne med gummi-kødbenene på, og vinden faldt til natten, så alt gik fint. Lige da vi var ankommet spiste vi lidt frokost og så gik vi op byen for at se byens katedral der er bygget af normannerne i 1131; fantastisk bygningsværk med nogle utrolig smukke mosaikker af Kristus og disciplene. Kirken var pyntet op til bryllup og vi nåede lige at se brudeparret ankomme. Normannerne erobrede Sicilien 1091, altså bare 25 år efter de havde erobret England i 1066, de kom rundt de normanner.

Her havde vi fornemmelsen at vi var endt i en turistfælde, og det fik os til at overveje, hvad en turistfælde egentlig er? Man er ikke i tvivl om det når man er der: souvenir forretninger i læssevis og priser en del over, hvad den er andre steder. Her er det oplagt at katedralen er noget, som trækker turister til (god madding) og turisterne trækker så souvenirbutikker og restauranter til -og så ryger priserne i vejret.

Cefalu: Mosaikken over alteret i den normanske Kkatedral er fantastisk!

Fredag den 15. september

Afgang Cefalu klokken kvart over otte og vi satte kursen mod Termine Imerese, ingen luft, så det blev en formiddagstur for maskine. Var fremme klokken halv tolv, og selv om der er en Lega Navale her, så havde de ikke plads til os, hvilket vi var noget fortørnede over (men de undskyldte senere mange gange). Nå, ved nabobroen Vela Club Termini Imerese, var de meget venlige, og der kunne vi ligge; vi kom straks i snak med et af medlemmerne. Det ser ud til at vi kan ligge her et par dage. Og det her er ikke en turistfælde: vi skulle lede efter en restaurant! Priserne er helt normale og ikke en souvenirbutik, altså en helt almindelig italiensk by. Vi fandt os en restaurant og fik nogle fantastiske antipasti og en 'primo' (pasta) hver. Så var vi også klar til en siesta.

Vejrudsigten havde lovet, at der skulle komme noget vind fra syd, rigtig meget, så vi tog solsejlet og skyggeteltet ned for natten, så det ikke skulle begynde at larme når vinden kom.

Lørdag den 16. september

Uvejret var forsinket, det kom først tidligt om morgenen, så vi havde en rolig nat. Vi havde også sat fortøjningerne med gummi-kødbenene, så vi lå fint og roligt. Indkøb stod øverst på vores liste, og på Stens liste stod der: klipning. Vi gik op i byen og fik ordnet begge dele, og købt friske kæmperejer til middag (1kg=12rejer =€15) dertil blot lidt friskt brød og Stens hjemmelavede chilli Aioli. Og så nød vi den flaske Asti, vi havde fået af Johanne og Asbjørn. Dejlig middag. Jeg fik også vasket lidt og det tørrede næsten inden det var hængt op, for den sydlige vind var varm, meget varm. Først på eftermiddagen, så vi at det brændte oppe af skråningerne. De lokale sagde, at det ikke var almindeligt her. Senere på eftermiddagen kom brandslukningsflyverne og arbejdede helt til det blev mørkt.

Vores fiskehandler i Termini Imerese

Søndag den 17. september

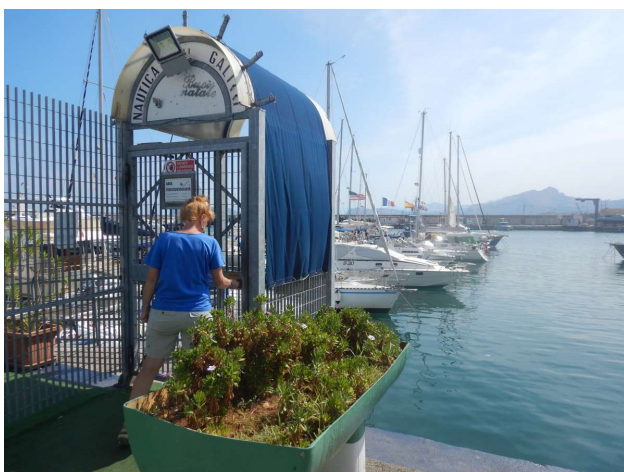
En fredelig overliggerdag, hvor der både var gang i kontoret og i vaskeriet, jeg håber der er en eller anden form for vaskeri eller vaskeservice i Palermo, det er altså lettere, hvis der er nogen der gør arbejdet for en, og man til og med for det rene tøj leveret sammenlagt.

Mandag den 18. september

Da vi vågnede, så det ud til at der er noget vejr på vej, så enten skulle vi tage os sammen og tage af sted nu, eller også skulle vi vente, til det var drevet over. Over morgenmaden besluttede vi os til at tage af sted nu, og så vente på blæsevejret i Palermo. Afgang fra Termini Imerese klokken ni. Det havde været et fint sted at ligge

disse par dage, men nu skulle vi til storbyen. Det blæste fra nord-vest 4-5 m/s, så vi havde en fin tur for sejl, med en agten for tværs og styrbord halse. Egentlig ville bagbord halse have været bedre på denne strækning, for så havde vi ikke haft sol i cockpittet, men man kan som bekendt ikke få det hele. Det blev til 20 sømil inden vi var fremme i Palermo, Marina Galizzi klokken halv tre. Vi spiste lige lidt, meget lidt-frokost, inden vi gjorde klar til at forberede et længere ophold. Fortøjningerne med gummi-købenene blev sat på, solsejlet og skyggeteltet kom op. Temperaturen er faldet lidt de sidste par dage, så her er helt bekvemt at opholde sig udendørs. Inden det blev mørkt gik vi lige op i byen; det er ikke særlig langt, vi skal dog over en ret befærdet vej, men det gik. Fandt et supermarked, og fik købt brød ind til vores aftensmad, vitello tonnato, som er blevet lidt af en hofret her om bord.

Aftalen om vinteropholdet var vi oppe og snakke med Chiara om; hun er ret god til engelsk, men det er hendes onkel der styrer pladsen. Chira snakkede skiftevis meget hurtigt engelsk med os og endnu hurtigere italiensk (siciliansk!) med onklen, så da Sten enkelte tidspunkter undervejs syns han kunne følge med og ville give sit bidrag, kastede han sig ind i samtalen.... på spangliensk! Vi skulle få vores kontrakt-udkast til aftale i morgen, men de mundtlige aftaler er helt i overensstemmelse med det vi har fået i vores tilbud fra i foråret.

Her ligger vi godt og trygt i Marina Galizzi

Tirsdag den 19. september

Synes lige vi måtte se lidt mere af byen, så vi brugte formiddagen til lige at se lidt på omgivelserne. Der er mange kirker i Palermo!

San Domenico

Er man til kirker kan man få meget tid til at gå her. Så blandt andet domkirken, som også er en af de kirker, der har historie tilbage til normannerne, hvor arkitekturen også har mauriske (islam) elementer. Historien fortæller i øvrigt at den normanniske tid på Sicilien var en tid med udpræget religiøs tolerance, spændende nok. I en anden kirke, San Domenico, så vi en reminder om en mere dyster del af Palermos historie, nemlig stedet hvor den dommer, der har gjort mere end nogen anden for at bekæmpe mafiaen: Giovanni Falcone er begravet. Efter flere mislykkede mordforsøg kom han 'endelig' af dage ved en bilbombe i 1992.

Palermo: La Cala, en blanding af professionelle fiskere, lystfiskere og lystsejlere

Herefter gik vi til operaen for at finde ud af, hvordan vi skal forholde os med hensyn til de billetter vi har købt. Det var enkelt nok, vi skal såmænd bare skrive dem ud, så det er nu gjort.

Søndag den 24. september

Det altoverskyggende projekt i de forløbne dage har været dækket! Vores ret ny-pålagte Gisa-TeX er begyndt at slippe (bare efter 2 år, øv). Det vi har lagt det på med Tech-7 holder ikke! Vi har gået rundt om problemet, som katten om den varme grød, for det er noget rigtig møg, hvis det ikke kan holde, for hvad så? Lige nu er vi nået til at vi vil prøve at reparere det, og så må vi se

Gadekøken med antitasti ser vi overalt i byen

på en mere langsigtet plan! Ja, så de sidste par dage har vi repareret de steder, hvor det har sluppet mest. Der udestår stadig et par steder, men det ser vi på når det er blevet tørvejr igen. Vi havde en ordentlig lyn -og tordenbyge i nat, og der kom en del regn, ja så får vi jo vasket dækket.

Der ligger nogle franske sejlere her på broen, som vi er kommet i snak med, de skal være her et par dage. Vi blev inviteret over til en drink og så gik vi jo i gang med præsentationsrunden: "Rose" sagde hun "Rosemarie" sagde jeg "oui" sagde hun, den gentog vi så lige! Så var det på plads troede jeg, men så sagde hun: hvad hedder du? Det var først da, det gik op for os, at vi begge hedder Rosemarie og at vi begge var opkaldt efter vores to bedstemødre! Pudsigt. I sandhedens interesse staver hun det i to ord, men er da bare en detalje. Manden hedder i øvrig Eric. Heldigvis er de ikke for gode til

engelsk så vi får rigtig praktiseret vores franske, hvilket sikkert er en god ide nu hvor vi er på vej hjemover (gennem franske kanaler). Frokost spiste vi i dag oppe i byen. Vi havde været ude for at se lidt på Palermo en søndag formiddag, var stødt ind i flere bryllupper og fik endvidere set det internationale dukke museum (Palermo er kendt for sit teater med marionetdukker, noget vi endnu har til gode).

Spændende hjørner og pladser overalt i Palermo

Oppe omkring parken ved supermarkedet var der et marked med antikke (læs: gamle) sager. Meget hyggeligt at slentre rundt og se på. Egentlig ledte vi efter en restaurant, der er blevet anbefalet på tripadvisor, og da den var lukket og først åbnede senere, var den lidt svær at finde, men det lykkedes. Så slentrede vi videre i de små gader for at finde et alternativ og faldt indenfor i Tratoria Zia Pina. Det var fedt. Ingen spisekort! Værten kom og spurgte: Antipasto? Vi nikkede og så pegede han på en buffet, hvor der var en masse lækre ting. Da vi var færdige med det, kom han og spurgte Primi? Vi nikkede og så remsede han nogle muligheder op. Vi nikkede på skrømt, og det endte med at jeg fik en pasta med kød og tomater og meget mere og Sten fik en med muslinger, lækker! Da værten så kom og spurgte Secundo? Måtte vi ryste på hovedet for nu kunne vi ikke mere, selv om vi havde set de lækre fisk vi havde mulighed for at vælge.

Zia Pina er helt sikkert et sted med stamgæster og de snakker meget sammen. Vi blev da også hurtigt hevet ind i en samtale med Alfredo og hans kone ved nabobordet. Han anbefalede os

en restaurant La Tervanaccia, dér skulle vi hilse Mario fra ham, men det har vi endnu til gode.

Onsdag den 27. september

Vores franske (eller hvad vi skal kalde det) bliver som sagt luftet. Rose Marie og Eric er på vej østpå og er sultne efter oplysninger, så vi har delt ud af vores erfaringer. Var også Troldands bibliotek igennem for at finde kort, guides og lignende, de kunne have glæde af. Fandt endog en fransk pilot over øerne ved Athen. De sejler i en Ovni (også med sænkekøl) så vi har lidt tilfælles. Har været til drinks der og de har været til drinks her, så det sociale liv på broen er (en lille smule) hektisk. Rose Marie og Eric lå ved siden af nogle andre franskmænd i en motorbåd, og vi endte på restaurant med dem forleden dag. Et dejligt sted, men også med store portioner, så også her spiste vi også kun antipasta og primo. Og så prøvede vi noget helt nyt (som vi i det mindste ikke er vandt til) vi (seks personer) delte én (1) flaske rødvin! ... og det var ikke en Magnum!

Vi har fået lappet de værste steder, hvor Gisa Tex'en har sluppet og i går fik vi givet overbygningen en gang voks. Det var faktisk tiltrængt, men tidligere har det været for varmt til den slags arbejde. Lige nu er vejret perfekt, midt på dagen når det op på 25-27 grader.

Vi får lige en is: Eric, Rose Marie og Rosemarie

Da dækket var blevet vokset i går gik vi med Rose Marie og Eric op i byen for at få en is, det skal man jo have i Italien. Her var det et selvbetjenings-sted, hvor man betjente sig selv og

isen blev vejet, og så betalte man. Dér blev vi husket på at der i weekenden er is-festival i byen. Det skal prøves!

Torsdag den 28. september

Egentlig var det bare meningen at vi skulle op til TIM forretningen og have opdateret vores internetkonto (vi har ind til videre bevaret en lokal dataforbindelse for at sikre datasikkerheden og her i Italien får vi 30GB for €10 så der kan også streames TV). Da det var gjort fandt vi ud af at vi nok måtte se nærmere på det Palads som Normannerne byggede her i 1100 tallet og som angiveligt skulle være en af de største seværdigheder her i byen.

Catedralen i Palermo

Det blev til lidt af en spadseretur, men det var det hele værd. Det er et enormt anlæg, men det mest imponerende er uden tvivl kirken, som er en del af det oprindelige anlæg. Utrolige mosaikker, utrolige mønstre bygget på "grænsen" mellem der arabiske og den kristne indflydelse, utrolige farver og mønstre. På vej tilbage ville vi forbi Jesuskirken, som skulle være en fin barokkirke. Vi fik dog gået en omvej, for undervejs blev fascineret af gademarkedet i Ballaro, som var ret fascinerende og bestemt omvejen værd. I Jesuskirken skulle man betale for at komme helt ind i kirken. Vi kunne godt klare os med at se fra indgangspartiet, og ja: det er en imponerende barokkirke; det første der falder en ind er flødeskum... lyseblåt flødeskum.

Jesuskirken, en Barokkirke, så det vil noget

Lørdag den 30. september

Den franske motorbåd kom på land her og de to franskmænd tog hjem. De bor i Aranchon og vi er altid velkomne til at besøge dem der. De aner ikke at vi kunne finde på det! Dagen inden Rose Marie og Eric skulle videre tog vi dem med til frokost på det spisested vi faldt pladask for sidste søndag Zia Pina. De blev lige så begejstrede som vi var blevet. Næste morgen tog vi så en tårevædet afsked med dem og de sejlede videre østpå.

I dag var vi så til isfestival. Der er hundredvis af små isboder der hver udleverer en type is. Man køber så billet til et vist antal prøvesmagninger og så går man i gang. Fik smagt fire forskellige is, og den mest spændende var nok den med chokolade og anis. Fire smagsprøver var nok til os, men byen var tæt fyldt med mennesker.

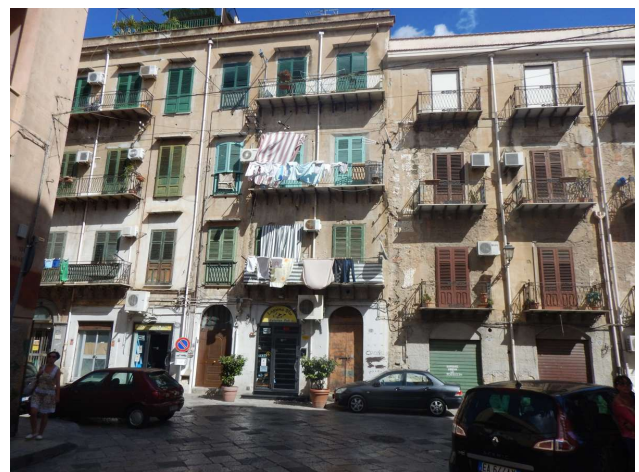
Teatro Massimo, Palermos opera

Søndag den 1. oktober

I denne week-end er der også "Chopin maraton" i operaen. Den startede med en koncert i går aften og fortsatte derefter med musik i foyeren frem til koncerten i aften (24 timer i træk), som er afslutningen på maratonen. Koncerten startede klokken halv ni og vi havde spist frokost hos Zia Pina, så vi gik i god tid og fik hørt lidt musik i foyeren før vi gik op i vores boks for at høre koncerten (Chopin 2 klaverkoncert og Schumann 3 symfoni (Rheinische Sinfonie)). Der er en fantastisk akustik, men alle de små bokse må da også sluge en masse lyd. Der er sideplads i rækker på gulvet, resten af pladserne er i bokse i op til seks etager. Imponerende! Fin oplevelse. Så at der er en Bach-koncert Goldbergvariationerne, på tirsdag; det har jeg meget lyst til at høre!

Mandag den 2. oktober

De havde lovet regnvejr i eftermiddag, så jeg gik i gang med at polere rustfrit på forpulpitten fra morgenstunden, så jeg kunne gå på kontoret når regnen kom. Sten er stille og roligt begyndt at slibe træværket, hvor lakken er slidt igennem. Det er jo en båd med tretten år på bagen, så nu må vi se at gøre noget ved nogle af de større vedligeholdelsesprojekter, som det har været lidt svære at få hul på. Regnen kom tidligere end ventet, men vi var blevet færdige med vores projekter og så var der dømt indendørs hygge.

Palermo er fyldt af kontraster

Søndag den 8. oktober

Så er vi faldet ind i en rutine her i byen, hvor vi kombinerer vedligehold af båden med turistudflugter i Palermo. Kom til klaverkoncerten i operahuset i tirsdags, spiste en pizza på vej hjem. I torsdags var vi på det lokale arkæologiske museum. Her har de samlet en del væltede sten og potteskår fra ruinerne her på øen. Der er også samlinger fra private, der er doneret til museet, så lige pludselig ser man en lille-bitte del fra Parthenonfrisen, der rettelig burde have været i Athen; men på den anden side er resten af frisen jo heller ikke der, men fordelt på mange europæiske museer. Langt den største samling på British Museum, hvor Lord Elgin i 1800-1801 (ganske vist med tilladelse fra den tyrkiske sultan) erhvervede det. Noget der allerede kritiseret i samtiden (også af lord Byron, ham fra Messolonghi), og det er stadig kontroversielt. Museet holdt til i en meget flot bygning og det var meget klart at, museet var ved at blive shinet op, formodentlig til næste år, hvor Palermo bliver europæisk kulturby. Dæks- og lakreparationerne fortsætter stille og roligt, søgelænderet er blevet poleret og ruffet er blevet poleret to gange, så noget er der sket i den forløbne uge. Der er kommet en hollandsk båd ind, s/y Olim med Nick og Lily ombord. De skal også være her i vinter, så vi bliver ikke helt alene. I dag var vi oppe hos Zia Pina med dem og fik den sædvanlige dejlige frokost. Der var stuvende fuldt; de havde åbnet et nabolokale, så der var dobbelt så mange gæster som en sædvanlig søndag.

Friske grøntsager

Lørdag den 14. oktober 2017

Det går stille og roligt videre med vores vedligeholdelsesprojekter. Cockpittet er blevet poleret første gang. Den lak Sten var begyndt med, var meget langsomt tørende, og efter en telefonkonsultation med vores ven Uffe Skadegård, købte vi noget andet lak, som er noget lettere at arbejde med og som tørrer meget hurtigere. Det er helt klart et vedligeholdelsesprojekt, og lakken skal en dag når båden er tom, have en reel overhaling. Det er svært at få gjort det hele når vi lever om bord. Dæksprojektet fortsætter efter planen, i små slag, men det går fremad. Dejligt at man har tid til det. I onsdags havde Knut og Ane meldt deres ankomst. Knut kender vi ad flere veje. Dels har han gået i klasse med Stens bror Mads og dels har jeg haft ham i gymnastik på Holte Gymnasium og dels har han læst geografi; - ja og så var det faktisk ham, der først som redaktør af Bådnyt, opfordrede Sten til at prøve at skrive populære artikler. Senere skaffede han Sten en kontakt til Bådmagasinet, som nu har trykt flere artikler som Sten har skrevet (og er er i øvrigt en på vej). Knut og Ane var meget dygtige turister! Vi trak dem rundt! De fik virkelig essensen af det, vi er blevet vilde med her i Palermo: Katedralen, markederne, barokkirken og operaen (dog uden forestilling). De mange gader der er specialiserede i enkelte håndværk, fik de også set: hatte- læder-, sølv- og sågar en cykelsmedegade er der. Så er der sikkert nogle, vi vil opdage senere. Det var en meget hyggelig dag, det viste sig at Ane også havde gået på Holte Gymnasium, så vi havde en masse fælles bekendte.

I går havde vi sat os for at vi skulle se grotten, hvor Capuchinermunkene blev gravsat. Det er en fin spadseretur (ca. tre km derop), men vi gik ad de små snoede gader for at se noget nyt og pludselig fandt vi os selv i en blindgyde! Så fik vi øje på et restaurant-køkken: Zia Pina (fra bagsiden)! De hilste hjerteligt på os og så blev vi lodset gennem køkkenet og restaurant og var så ikke faret vild mere!

Capuchinermunke-grotten, er en meget speciel oplevelse! Oprindeligt blev munkene bare stillet derned i kalkgrotten og der bevaredes de fint,- så blev der efter et år hældt eddike over dem

(det har sikkert også hjulpet på lugten) og man opdagede at der foregik en slags naturlig mumificering. Efterhånden blev det så mondænt for det bedre borgerskab at blive gravsat her. De bestemte så hvilket out-fit de skulle begravnes i. Senere begyndte man med egentlig balsamering af de afdøde, og for en donation til kirken, kunne man blive passet og få skiftet tøj! Når donationerne så tyndede ud, blev den afdøde flyttet op på en hylde, så der blev mere plads i forreste række..... meget mærkeligt fænomen og en speciel oplevelse!

Gik tilbage over Ballaro markedet og fik os lidt mad der, inden vi fortsatte hjem til båden, en dejlig lang spadseretur. Palermo er en fin by at gå rundt i, jeg tror ikke vi får brugt vores cykler så meget her!

Onsdag den 18. oktober

I mandags havde i en aftale på det danske konsulat. Der er kommunevalg i november, og der er vi ikke hjemme, og vi vil gerne havde ordnet inden vi tager til USA i slutningen af denne måned. Der er godt fem kilometer ud til konsulatet, så vi havde besluttet os til at cykle. Det gik fint selv om trafikken i Palermo ikke rigtig egner sig til at cykle i. Konsulen, Hanne Carstensen Castellucci, er en meget sød dame (og smilede venligt, da vi indledte med at sige at vi hvrken havde mistet vores pas eller skulle sendes hjem på konsulatets regning). Det tog sin tid at få afgivet vores stemme, ikke fordi valg-handlingen var besværlig, men vi skulle jo pumpe hende for oplysninger om øen. Hun har boet her i en menneskealder og kender det hele inde- og udefra. Da vi kom tilbage pakkede vi cyklerne væk. Tror ikke vi får brugt dem mere, mens vi er her i byen. Det blev en lang tur vi kom ud på i går tirsdag. Egentlig skulle vi bare have været til Hennes & Mouritz for at købe noget undertøj til Sten, men vi kom forbi Turistkontoret på Teatro Massimo, der fik vi så at vide, hvor der er dukketeater hver eftermiddag klokke halv fem; det tjekkede vi så lige ud, og gik tilbage via gademarkedet i Ballero. På denne tur kom vi igennem en håndværkergade, vi ikke har set før, nemlig gaden hvor der bliver solgt lamper, pudsigt med den specialisering indkøbsgaderne der er her i Palermo. Frokosten

indtog vi i Ballero. Var godt brugte, da vi kom tilbage til Troldand.

Da vi "fik" vores nye storsejl var den ene sejl-pind blevet for kort (faktisk var den for lang men blev af korekturlæseren kortet af... og altså for meget), så vi måtte have en ny. Den kom i går, så det var i dag den skulle passes til. Da det var gjort, var det så tiden at tage storsejlet af og pakke det væk for vinteren. Det blev gjort uden at vi kom op og skændes; så alt i alt en rolig formiddag, hvor jeg i øvrigt fik vasket. Sten var også rigtig flittig; han fik en sat en kontakt op til vores nye trådløse VHF 'handset', så den ikke trækker strøm kontinuert når den ikke bruges i længere tid. Sten havde stadig energi, så vi fik også justeret vores "strøn-ind-ud-måler" (Voltmeter-Ampere-timetæller). Vi har længe kunne konstatere et betydeligt dræn fra fra batterierne... også når hovedafbryderen var slukket. Det undrede os meget; men så gik det op for Sten, at siden det totale strømnedbrud, da vi kom til Vibo Valencia, har vi ikke justeret måleren! Det fik vi så også gjort i går, så nu ser den elektriske verden helt normal ud igen, og vi håber vi har haft det sidste el-nedbrud.

Typiske dukker i de Sicilianske dukketeatre

Torsdag den 26. oktober

Nyder stadigvæk at være her i Palermo, selv om vi har haft et par dage med overskyet og regn indimellem. Det har dog været muligt at finde huller i regnen, så vi har kunne gå nogle ture uden at blive gennemblødte. Har nu pakket og er klar til at tage to uger til USA, hvor vi skal besøge Stens grandfætter Ricardo og hans kone Virginia, som vi sidst så, da vi var i New Zealand. De har nu slået sig med i Salem ved

Boston. På vejen tilbage tager vi et par dage i New York, hvor jeg aldrig har været. indrømmer gerne at jeg har lidt rejsefeber.

Onsdag den 15. november

Det var en dejlig tur til Boston og New York, som jeg har skrevet en særlig dagbog til. Mens vi var af sted nåede jeg kun at skrive stikord. Siden vi kom tilbage til Palermo søndag aften har jeg skrevet mine noter ud. Er ikke færdig endnu, men Sten har heller ikke fået gjort billederne klar, så det bliver klaret i løbet af de næste par dage. Det har været lunt her de sidste par dage, men vi havde en del regn mandag. Heldigvis havde vi set vejrudsigten, så vi satte presenteringen over cockpittet allerede mandag aften. Døjer lidt med jet-lag'et, men får det bedre dag for dag. Havde arrangeret det sådan, at vi lejede en bil i lufthavnen i Palermo, da vi landede fra New York; vi har fået 15 dage for € 50 (plus benzin selvfølgelig). Det er så frem til vi skal tilbage til Danmark. Og så må jeg lige nævne at det kostede os € 45 at køre til lufthavnen i taxa!

Gensyn med Buller, Kirsten og Selinunte

Mandag den 20. november

I fredags fyrede vi så op under vores lille bil, og kørte i lufthavnen for at hente Buller og Kirsten, der skal være i Palermo en forlænget weekend. Da vi havde sat dem af på deres hotel, satte vi bilen tilbage ved havnen og gik op for at vise dem lidt rundt og få lidt at spise hos Zia Pina. Dagen efter på min fødselsdag, kom de ned i havnen til en kop morgenkaffe. I fødselsdagsgave fik det 'yndigste' forklæde med mit navn broderet på! Henrivende! Det forventes vist at jeg har på i aften, hvor jeg 'skal lave mad' (hos La Tavernacia). Gik en tur rundt i byen og sidst på eftermiddagen gik vi tilbage på Troldand, fik os en lur og vaskede os til udringet, inden vi

skulle på Tavernachia og spise. Der var rigtig mange mennesker i byen i aften, og vi fik et meget lille bord, hvor der ikke var plads til fadene, men det gik. I går kørte vi en tur til Selinunte; Jeg var kortfører og endnu en gang havde jeg og Google nogle kommunikationsproblemer, så der var en bro vi kom over mere end en gang! Selinunte (som vi tidligere har besøgt i 2014 på vejen ud) er et flot sted, utroligt at tænke på, at her har boet 80.000 mennesker tusind år før Kristus. På vejen tilbage kørte vi til saltområderne syd for Trapani, her fik vi en god frokost i dejlige omgivelser på saltmuseet. Derfra hjem, Buller og Kirsten passede sig selv om aftenen og det gjorde vi også på båden. Det skal der også være plads til.

Lørdag den 25. november

Tirsdag morgen – meget tidlig morgen! kørte vi så Buller og Kirsten til lufthavnen, nu var deres storbyferie slut. Det har været hyggeligt at have dem i nærheden.

God frokost i dejlige omgivelser på saltmuseet syd for Trapani

Nu var det så ved at være alvor, det med at pakke båden sammen. Heldigvis har vi god tid og der var nu ikke så meget der manglede at blive ordnet inden vi skulle på land. Der var så god tid, at da vi forleden dag havde smagt en dejlig rødvin fra Principe di Corleone, besluttede os til at køre derned (bilen stod der jo alligevel). Det gjorde vi så torsdag. Denne gang havde Google og jeg ikke rigtig kommunikationsproblemer og vi kom fint frem til bode-

gaen. En fin tur, hvor vi kom væk fra hovedvejene, og derud, hvor Google ikke havde tjek på hvilke veje, der var åbne eller lukkede og hvor der ind imellem var så mange huller, at det havde været bedre med en bil med større hjul. Men det havde vi prøvet, for da vi kørte med Kirsten Danø ved sydkysten. Da vi kom frem, så der meget lukket ud! Lidt nedtur! Vi gik lidt rundt, hen til nabobygningen som var et lille hotel og sagde "buon giorno" til alle vinduer og døre. Sten hørte noget pusle inden for en af dørene, og en herre kom ud og viste os venligt over til bodegaen, som godt nok var åben. De kunne også godt sælge os noget vin, men omvisning skulle vi have bestilt i forvejen – snak – snak – mere snak og pludselig dukkede en ung mand op der gerne ville give os en lille rundtur. Fik set bodegaen, købt noget vin og satte så kursen hjemover til Palermo. Om aftenen fik vi piller cockpitteltet af, så vi var helt klar, da vi skulle op fredag morgen.

Optagningen i går gik fint, helt uden problemer. Vi skulle dog løse det ene hækstæg og tage bomdirken af, så de kunne få kranens ramme ind over båden. Der var nok fire mand til jobbet og det tog hele formiddagen, men så er vi også klodset godt op (og prisen på €1000 er måske alligevel rimelig). Var færdige i så god tid, at vi kunne nå op til Zia Pina og få en ordentlig frokost. Vi skulle have noget at stå i mod med, om aften, hvor vi skulle i operaen og se Rossinis 'En Italienerinde i Algier'. Det var festligt, folkeligt og fornøjeligt og en fin måde at afslutte vores efterårsophold her i Palermo. Vi rejser hjem på mandag via Bruxelles, hvor vi

skal være tre dage og besøge Stens tidligere sekretær fra tiden i EU-kommissionen (tilbage i 1991), Betty og hendes mand Didier. Det bliver hyggeligt.

Lige da vi kom fra USA havde vi nogle dage med dårligt vejr, som der desværre også var lidt af mens Buller og Kirsten var her. Nu er det dejligt vejr, så det bliver lidt ærgerligt at skulle nordpå, men vi har nu nogle dejlige oplevelser her i Palermo at se tilbage på. Men vi kommer frygteligt tilbage sidst i marts 2018.

Mandag den 27. november

Vi fik os en ordentlig frokost inden vi satte os i bilen for at køre ud at aflevere den hos 'Green Motion' i nærheden af lufthavnen, (herfra har de så en shuttle-service. Da vi havde afleveret bilen og de kiggede for at kontrollere for skader, fandt de tre små (nærmest usynlige) skrammer, som de påstod ikke var der da vi lejede bilen. Jeg gik helt I sort! Sten prøvede at tage det roligt, men ville ikke acceptere at skulle betale € 300 til at 'udbedre' en skade, der ikke var en skade og slet ikke påført af os. Så truede de med at ringe til politiet (hvilket vi synes var en god ide), så ville de alligevel ikke ringe til politiet, det kunne vi selv gøre, så ville de ikke køre os til lufthavnen, og heller ikke ringe efter en taxi. Jeg var helt utrolig vred! Egentlig synes jeg at det mindede om pengeafpresning. Selvfølgelig har vi en forsikring, der (vist nok) dækker noget af dette, men alligevel. Sten holdt stilen og betalte, men han skumlede! Nå da vi kom I lufthavnen fik vi lagt nogle bistre kommentarer op på TrustPilot. En sur oplevelse her på falderebet.

Fra dukketeatermuseet i Palermo (figurerne er en halv meter høje)

